

Vappu 1915

Me olemme viettäneet monta vappujuhlaa liehuvien lippujemme suojassa ja niiden kirkas puna on ennustanut kansoille vapautta taloudellisen talven synkästä yöstä.

Korkeimmalle kohosi lippumme Europan teollisuusmaitten kaduilla ja kentillä, paistaen kirkkaammin kuin rautatehtaitten tulipätsit, liehuen vapaammin kuin tehdaspiippujen synkkä savu, innostuttaen miljoonia joukkoja taisteluun vapautensa hyväksi.

Nyt liehuvat Europan kentillä rosvouden, murhan, hävityksen liput. Veljet seisovat veljiä vastassa, työväen armeija on saanut väistyä rautapanssariin puetun murhaajajoukon tieltä. Punainen väri vuotaa virtoina, — mutta se ei ole lippumme väri, se on teurastettujen työläisjoukkojen sydänverta.

Onko lippumme sortunut, taistelumme kukistettu?

Ei ole, tuhat kertaa ei! Sitä on tallattu lokaan, koetettu repiä palasiksi. Mutta se ei huku eikä repeydy, sillä se on kudottu kymmenien miljoonien työläisten tarmosta ja päättäväisyydestä, — luokkatietoisuudesta.

Sotarumpujen pärinä ja tykkien jyske voivat hetkeksi kohota äänekkäämmiksi kuin työläisarmeijan marssin kaiku. Mutta hetkeksi vain. Kevättä 1915, hävityksen, kuoleman, murhan kevättä seuraa uusia keväitä. Maailma on mielipuolisuuden vallassa, kapitalismin myrkyä juovuttamana se tekee hullun viimeisiä töitä. Mutta hävityksen täytyy loppua kerran ja se varmasti loppuu.

Kun me täällä nostamme punaisen lipun, me edelleen nostamme sen koko maailman työväestön nimessä ja koko maailman työväen voimalla. Me odotamme seuraavaa kevättä, jolloin sitä kantamassa taas on joukkomme eheämpänä kuin ennen, kokemuksiltaan karaistuna, päättäväisenä.

Me juhlimme tämän vuoden Vappua tuntematta häviötä, tahi voimamme vähentymistä. Sillä me emme ole hävinneet eivätkä voimamme ole vähentyneet. Työväenluokan kevät, voittoisa kevät, on tulossa.